

Prozatímní vydání

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (šestého senátu)

20. ledna 2021 (*)

„Řízení o předběžné otázce – Daně – Daň z přidané hodnoty (DPH) – Směrnice 2006/112/ES – Článek 2 – Článek 9 – Pojmy ‚ekonomická činnost‘ a ‚osoba povinná k dani‘ – Transakce, které směřují k získávání pravidelného příjmu z majetku – Nabytí nemovitostí výtělem, které byly zabaveny v exekutivním řízení zahájeném za účelem vymožení zápisek zajištěných zástavními právy k nemovitostem a prodej těchto nemovitostí – Pouhý výkon vlastnického práva jeho nositelem“

Ve věci C-655/19,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Curtea de Apel Alba Iulia (odvolací soud v Karlovském Bělehradu, Rumunsko) ze dne 22. března 2018, došlým Soudnímu dvoru dne 30. srpna 2019, v řízení

Administrația Județeană a Finanțelor Publice Sibiu,

Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov

proti

LN,

SOUDNÍ DVŮR (šestý senát),

ve složení L. Bay Larsen, předseda senátu, C. Toader a N. Jääskinen (zpravodaj), soudci,

generální advokát: A. Rantos,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za LN G. Comănici, avocat,
- za rumunskou vládu E. Gane a A. Rotăreanu jakož i par S.-A. Purzou, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi A. Armenia a R. Lyalem, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout v věci bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 2 a 9 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (Úř. věst. 2006, L 347, s. 1, dále jen „směrnice o DPH“).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Administrația Județeană a Finanțelor Publice Sibiu (AJFP Sibiu) (župní správa veřejných financí v Sibiu, Rumunsko) a Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov (DGRFP Brașov) (regionální generální ředitelství pro veřejné finance v Brašově, Rumunsko) na jedné straně a LN na straně druhé ve věci uložení dodatečné daně z přidané hodnoty (DPH).

Právní rámec

Unijní právo

3 Článek 2 odst. 1 písm. a) směrnice o DPH stanoví, že předmětem DPH je dodání zboží za úplatu uskutečněné v rámci členského státu osobou povinnou k dani, která jedná jako taková.

4 Článek 9 odst. 1 této směrnice stanoví:

„Osobou povinnou k dani“ se rozumí jakákoliv osoba, která na jakémkoli místě vykonává samostatnou ekonomickou činnost, a to bez ohledu na účel nebo výsledky této činnosti.

„Ekonomickou činností“ se rozumí veškerá činnost výrobců, obchodníků a osob poskytujících služby, včetně těžební činnosti, zemědělské výroby a výkonu svobodných a jiných obdobných povolání. Za ekonomickou činnost se považuje zejména využívání hmotného nebo nehmotného majetku za účelem získávání pravidelného příjmu z něj.“

Rumunské právo

5 Článek 125a Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal (zákon č. 571/2003, jímž se přijímá daňový zákoník) ze dne 22. prosince 2003 (M. Of., část I, č. 927/23. prosince 2003), ve znění použitelném na skutkový stav v původním řízení (dále jen „daňový zákoník“), stanoví:

„1. Pro účely této hlavy mají následující pojmy a výrazy tento význam:

[...]

18. „osobou povinnou k dani“ ve smyslu čl. 127 odst. 1 je fyzická osoba, skupina osob, veřejný subjekt, právnická osoba nebo jakákoliv jiná entita, která může vykonávat ekonomickou činnost;

[...]

20. „osobou nepovinnou k dani“ se rozumí osoba, která nesplňuje podmínky vyžadované v čl. 127 odst. 1 k tomu, aby mohla být považována za osobu povinnou k dani;

21. „osobou“ se rozumí osoba povinná k dani, právnická osoba nepovinná k dani nebo osoba nepovinná k dani;

[...]“

6 Článek 127 tohoto zákoníku zní následovně:

„1. Osobou povinnou k dani se rozumí jakákoliv osoba, která na jakémkoli místě vykonává samostatnou ekonomickou činnost podle odstavce 2, a to bez ohledu na účel nebo výsledek této

řinnosti.

2. Ve smyslu této hlavy ekonomická řinnost zahrnuje řinnost výrobce, obchodník nebo osob poskytujících služby, vřetně řěžební řinnosti, zemědělské výroby a výkonu svobodných a jiných obdobných povolání. Za ekonomickou řinnost se považuje zejména využívání hmotného nebo nehmotného majetku za účelem získávání pravidelného příjmu z něj.

21. Případy, ve kterých se fyzické osoby, jež dodávají nemovitosti, stanou osobami povinnými k dani, jsou upřesněny v prováděcích předpisech.

[...]

7 Článek 152 uvedeného zákoníku stanoví:

„1. Osoba povinná k dani usazená v Rumunsku, jejíž deklarovaný nebo dosažený roční obrat nepřesáhne hranici 35 000 eur, odpovídající částce [rumunských lei (RON)] stanovené podle směnného kurzu, který sdělila Banca Națională a României [(Rumunská národní banka)] ke dni přistoupení Rumunska, zaokrouhlené na tisíce směr nahoru, může uplatnit osvobození od daně nazývané dále „zvláštní režim osvobození od daně“ u plnění uvedených v čl. 126 odst. 1, s výjimkou dodání nových dopravních prostředků uvnitř Společenství, osvobozených od daně v souladu s čl. 143 odst. 2 písm. b).

2. Obrat, ke kterému se přihlíží pro účely použití odstavce 1, sestává z celkové částky bez DPH vyjadřující hodnotu, v případech uvedených v odstavcích 7 a 7a, zboží a služeb dodaných nebo poskytnutých osobou povinnou k dani v průběhu kalendářního roku, které jsou zdanitelné nebo by byly zdanitelné, pokud by nebyly uskutečnány malým podnikem, hodnotu plnění vyplývajících z ekonomické řinnosti, u nichž se místo dodání nebo poskytnutí nachází v zahraničí, jestliže by tato daň byla odpočitatelná, pokud by tato plnění byla uskutečnena v Rumunsku podle čl. 145 odst. 2 písm. b), hodnotu plnění osvobozených od daně s právem na odpočet a plnění osvobozených od daně bez nároku na odpočet uvedených v čl. 141 odst. 2 písm. a), b, e) a f), pokud nejsou akcesorická k hlavní řinnosti, s výjimkou následujících plnění:

a) dodání dlouhodobých hmotných nebo nehmotných aktiv, jak jsou definována v čl. 125a odst. 1 bodu 3, uskutečněná osobou povinnou k dani;

b) dodání nových dopravních prostředků uvnitř Společenství osvobozených od daně podle čl. 143 odst. 2 písm. b).

[...]

6. Osoba povinná k dani, na kterou se vztahuje zvláštní režim osvobození od daně a jejíž obrat, jak je uveden v odstavci 2, v průběhu kalendářního roku dosáhne prahovou hodnotu pro osvobození od daně nebo ji překročí, má ve lhůtě deseti dnů ode dne, kdy bylo uvedené prahové hodnoty dosaženo nebo kdy byla překročena, podle článku 153 povinnost registrace pro účely DPH. [...] Zvláštní režim osvobození od daně platí až do doby registrace pro účely DPH podle článku 153. Nesplní-li daná osoba povinná k dani tuto povinnost nebo ji splní až po stanovené lhůtě, jsou příslušné daňové orgány oprávněny uložit jí povinnost zaplatit daň spolu s příslušenstvím ode dne, kdy měla splnit povinnost registrace pro účely DPH podle článku 153.

[...]

8 Článek 153 téhož zákoníku stanoví:

„1. Osoba povinná k dani, která je usazena v Rumunsku podle čl. 125a odst. 2 písm. b) a která

vykonává nebo zamýšlí vykonávat ekonomickou činnost zahrnující zdanitelná plnění nebo plnění osvobozená od DPH s nárokem na odpočet, je povinna požádat příslušný daňový orgán o registraci pro účely DPH následujícím způsobem:

[...]

b) pokud v průběhu kalendářního roku dosáhne prahovou hodnotu pro osvobození od daně nebo ji překročí podle § 152 odst. 1, do deseti dnů po uplynutí měsíce, ve kterém dosáhla prahové hodnoty nebo ji překročila;

[...]

6. Příslušné daňové orgány zaregistrují pro účely DPH v souladu s tímto článkem každou osobu, která je podle ustanovení této hlavy povinna požádat o registraci podle odstavců 1, 2, 4 nebo 5.

7. Pokud osoba, jež má povinnost k registraci, podle odstavců 1, 2, 4 nebo 5, o registraci nepožádá, provedou příslušné daňové orgány registraci této osoby pro účely DPH z moci úřední.

[...]"

9 Bod 3 Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii 571/2003 privind Codul fiscal (vládní rozhodnutí č. 44/2004 o schválení metodologických pokynů k provedení zákona č. 571/2003 o daňovém zákoníku) ze dne 22. ledna 2004 (M. Of., část I, č. 112/6. února 2004), ve znění použitelném na spor v původním řízení, stanoví:

„1. Ve smyslu § 127 odst. 2 daňového zákoníku se využívání hmotného nebo nehmotného majetku v souladu se základní zásadou systému DPH, podle níž musí být daň neutrální, vztahuje na všechny druhy transakcí bez ohledu na jejich právní formu, jak rozhodl Soudní dvůr ve věcech van Tienem, C-186/89, C-306/94, Régie dauphinoise, a C-77/01, Empresa de Desenvolvimento Mineiro SA (EDM).

2. Podle odstavce 1 fyzické osoby nevykonávají ekonomickou činnost, na niž se vztahuje daňová povinnost, pokud získávají příjmy z prodeje nemovitostí sloužících k bydlení v osobním vlastnictví nebo jiných předmětů, které používají pro osobní potřebu. Kategorie majetku používaného k osobním účelům zahrnuje stavby a případně s ním související pozemek patřící do osobního vlastnictví fyzických osob, které byly využity k bydlení, včetně rekreačních domů a jakýkoliv jiný majetek užívaný fyzickou osobou pro osobní potřebu, jakož i majetek jakéhokoli druhu zákonně zdědžený nebo nabytý na základě nápravných opatření stanovených zákony týkajícími se obnovy vlastnického práva.

3. Fyzická osoba, která není osobou povinnou k dani již z důvodu jiné činnosti, provádí ekonomickou činnost, pokud využívá hmotný nebo nehmotný majetek, přičemž jedná samostatně a jako taková, a pokud je předmětná činnost prováděna za účelem dosahování pravidelného příjmu ve smyslu § 127 odst. 2 daňového zákoníku.

4. V případě, že fyzické osoby staví nemovitosti za účelem prodeje, je ekonomická činnost považována za zahájenou od okamžiku, kdy dotyčná fyzická osoba pojala úmysl provádět tuto činnost, přičemž úmysl této osoby je posuzován na základě objektivních kritérií, například skutečnosti, že této osobě začaly vznikat náklady nebo že začala uskutečňovat předběžné investice v souvislosti se zahájením ekonomické činnosti. Ekonomická činnost je považována za soustavnou od svého počátku a zahrnuje rovněž dodání postavené nemovitosti nebo její části,

třebaže se jedná o jedinou nemovitost.

5. V případě, že fyzická osoba pořízuje pozemky nebo stavby za účelem prodeje, je dodání těchto nemovitostí považováno za soustavnou ekonomickou činnost, uskutečnil-li tato osoba více než jedno plnění v průběhu kalendářního roku. Pokud však již fyzická osoba staví nemovitost za účelem prodeje podle odstavce 4, nemůže být již každé další plnění uskutečněné následně považováno za příležitostné, jelikož ekonomická činnost je již považována za zahájenou a soustavnou. I když je první dodání považováno za příležitostné, pokud dojde v průběhu téhož roku ke druhému dodání, není první dodání zdaněno, ale je zohledněno pro výpočet prahové hodnoty stanovené v článku 152 daňového zákoníku. Dodání staveb a pozemků osvobozených od daně v souladu s čl. 141 odst. 2 písm. f) daňového zákoníku se zohledňuje jak pro účely prokázání trvalé povahy ekonomické činnosti, tak pro účely výpočtu prahové hodnoty pro osvobození od daně stanovené v čl. 152 daňového zákoníku.“

Spor v povodním řízení a předběžné otázky

10 V roce 2009 poskytl LN třetí osobě několik zápisů v celkové výši 80 400 eur zajištěných zástavními právy k několika nemovitostem. Vzhledem k tomu, že zápisy nemohly být vráceny, byly uvedené nemovitosti prodány v dražbě a tři z nich vydražil LN.

11 V roce 2010 uzavřel LN dvě kupní smlouvy, z nichž první se týkala jedné ze tří nemovitostí uvedených v předchozím bodě, a předmětem druhé byl pozemek pořízený v roce 2005. Další dvě nemovitosti, které LN získal v dražbě, byly prodány na základě dvou samostatných smluv v letech 2011 a 2012.

12 V roce 2016 AJFP Sibiu při daňové kontrole konstatoval, že transakcemi uskutečnými od roku 2010 byly k 30. červnu 2010 získány příjmy ve výši 611 364 RON (přibližně 145 000 eur), takže byly kvalifikovány jako soustavná ekonomická činnost vykonávaná za účelem dosažení příjmu. AJFP Sibiu dospěl tedy k závěru, že se LN měl od 10. července 2010 registrovat pro účely DPH, jelikož byla překročena prahová hodnota obrátu ve výši 35 000 eur, pod kterou se uplatňuje zvláštní režim osvobození od daně stanovený v čl. 152 odst. 1 a 2 daňového zákoníku.

13 Podle AJFP Sibiu nebyly obě nemovitosti, které LN prodal v roce 2010, používány pro osobní potřebu, ale byly nabyty za účelem jejich dalšího prodeje k dosažení příjmu.

14 Pokud jde o prodej uskutečněný v průběhu roku 2011, AJFP Sibiu měl za to, že tento prodej musí být osvobozen od DPH, jelikož k dodání příslušné nemovitosti došlo po 31. prosinci roku následujícího po jejím prvním obydlení. U prodeje uskutečněného v průběhu roku 2012 měl daňový orgán naopak za to, že tato transakce podléhá DPH.

15 Za těchto podmínek uložil AJFP Sibiu výměrem ze dne 28. března 2016 LN dodatečnou DPH, jakož i úroky z prodlení a penále.

16 Odvolání, které LN podal proti tomuto daňovému výměru, bylo zamítnuto rozhodnutím regionálního generálního ředitelství pro veřejné finance v Brašově ze dne 8. listopadu 2016.

17 LN podal k Tribunalul Sibiu (soud prvního stupně v Sibiu, Rumunsko) žalobu, kterou zpochybnil zejména pravomoc daňového orgánu zdanit fyzickou osobu, která se dobrovolně nezaregistrovala pro účely DPH, a kvalifikovat jako ekonomickou činnost takové právní jednání spočívající v prodeji nemovitostí, jako jsou prodeje, o které se jedná ve věci v povodním řízení.

18 Tribunalul Sibiu (soud prvního stupně v Sibiu) žalobu podané LN vyhověl. Měl totiž za to, že ekonomická činnost spočívá především v získávání pravidelného příjmu, takže pouhé nabytí a

prodej nemovitosti nemohou samy o sobě představovat ekonomickou činnost. Navíc uvedl, že v projednávané věci představoval následný prodej nemovitostí získaných v dražbě pouze způsob, jímž mohl odpovídat v povodním řízení získat navrácení záplaty, které poskytl v průběhu roku 2009.

19 Daňová správa podala proti tomuto rozsudku opravný prostředek ke Curtea de Apel Alba Iulia (odvolací soud v Karlovském Bělehradě, Rumunsko).

20 Podle uvedeného soudu vyvstává otázka, zda právní úkon, kterým větitel, jenž poskytl záplaty zajištěné zástavními právy k nemovitostem, získá tyto nemovitosti v rámci exekučního řízení a poté je prodá, musí být kvalifikován jako ekonomická činnost ve smyslu čl. 9 odst. 1 druhého pododstavce směrnice o DPH, která jako taková podléhá DPH v souladu s čl. 2 odst. 1 písm. a) této směrnice. V této souvislosti se uvedený soud rovněž ptá, zda osoba, která uskutečnila tento právní úkon, musí být považována za osobu povinnou k dani ve smyslu čl. 9 odst. 1 prvního pododstavce uvedené směrnice.

21 Za těchto okolností se Curtea de Apel Alba Iulia (odvolací soud v Karlovském Bělehradě, Rumunsko) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Brání článek 2 [směrnice o DPH] tomu, aby plátní, prostřednictvím kterého daňový poplatník, který jako větitel získá nemovitost, která je předmětem nuceného výkonu rozhodnutí, a později ji prodá za účelem dosažení splacení zaplacené záplaty, bylo považováno za ekonomickou činnost ve formě využívání hmotného nebo nehmotného majetku za účelem získávání pravidelného příjmu z něj?

2) Může být osoba, která provedla takový právní úkon, považována za osobu povinnou k dani ve smyslu čl. 9 [směrnice o DPH]“

K předběžným otázkám

22 Podstatou obou otázek předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda čl. 2 odst. 1 písm. a) a čl. 9 odst. 1 směrnice o DPH musí být vykládány v tom smyslu, že transakce, jejímž prostřednictvím získá určitá osoba v dražbě nemovitost zabavenou v exekučním řízení zahájeném za účelem vymožení dříve poskytnuté záplaty a následně tuto nemovitost prodá, představuje ekonomickou činnost, a zda uvedená osoba musí být z důvodu této transakce považována za osobu povinnou k dani.

23 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že právní jednání dotčená ve věci v povodním řízení spočívala v prodeji nemovitostí, které větitel-záplatitel předtím získal v dražbě v návaznosti na exekuční řízení z titulu zástavních práv, která zajišťovala jeho pohledávku vůči bývalému vlastníkovu nemovitostí.

24 V této souvislosti je třeba připomenout, že ačkoli směrnice o DPH stanoví velmi široký rozsah působnosti DPH, vztahuje se tato daň pouze na činnosti, které mají ekonomickou povahu. Podle čl. 2 této směrnice týkajícího se zdanitelných plátní jsou předmětem DPH kromě dovozu zboží, pořízení zboží uvnitř Společenství, dodání zboží a poskytnutí služby za úplatu uskutečněné v rámci členského státu osobou povinnou k dani (rozsudek ze dne 2. června 2016, Lajvér, C-263/15, EU:C:2016:392, body 20 a 21, jakož i citovaná judikatura).

25 Z judikatury Soudního dvora kromě toho vyplývá, že pojem „osoba povinná k dani“ musí být v tomto kontextu definován ve vztahu k pojmu „ekonomická činnost“ ve smyslu čl. 9 odst. 1 druhého pododstavce směrnice o DPH. Z toho vyplývá, že právo existence takové činnosti odvoduje kvalifikaci osoby povinné k dani (obdobně viz rozsudek ze dne 15. září 2011, Šaby a

další, C-180/10 a C-181/10, EU:C:2011:589, bod 43, jakož i citovaná judikatura), přičemž touto osobou je podle čl. 9 odst. 1 prvního pododstavce této směrnice jakákoli osoba, která na jakémkoli místě vykonává samostatně takovou ekonomickou činnost.

26 Pojem „ekonomická činnost“ je definován v čl. 9 odst. 1 druhém pododstavci této směrnice jako veškerá činnost výrobců, obchodníků a osob poskytujících služby, a upřesňuje také, že se za takovou činnost považuje zejména „využívání hmotného nebo nehmotného majetku za účelem získávání pravidelného příjmu z něj“.

27 Stran pojmu „využívání“ ve smyslu čl. 9 odst. 1 druhého pododstavce směrnice 2006/112 podle ustálené judikatury platí, že se v souladu s požadavky zásady neutrality společného systému DPH vztahuje na všechna plnění bez ohledu na jejich právní formu, jejichž účelem je získávání pravidelného příjmu z předmětného majetku (rozsudky ze dne 6. října 2009, SPÖ Landesorganisation Kärnten, C-267/08, EU:C:2009:619, bod 20 a citovaná judikatura, jakož i ze dne 2. června 2016, Lajvér, C-263/15, EU:C:2016:392, bod 24 a citovaná judikatura).

28 Naopak pouhé nabývání a pouhý prodej majetku nemohou představovat využívání majetku za účelem vytváření pravidelných příjmů ve smyslu čl. 9 odst. 1 směrnice o DPH, jelikož jediná odměna za tato plnění je tvořena případným ziskem při prodeji uvedeného majetku (rozsudek ze dne 15. září 2011, Šaby a další, C-180/10 a C-181/10, EU:C:2011:589, bod 45, jakož i citovaná judikatura).

29 Stejně tak pouhý výkon vlastnického práva jeho nositelem nemůže být sám o sobě považován za ekonomickou činnost [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. září 2011, Šaby a další, C-180/10 a C-181/10, EU:C:2011:589, bod 36; ze dne 9. července 2015, Trgovina Prizma, C-331/14, EU:C:2015:456, bod 23, jakož i ze dne 13. června 2019, IO (DPH – činnost Ilena dozorčí rady), C-420/18, EU:C:2019:490, bod 29].

30 Pokud jde o kritéria, která mohou být zohledněna za účelem určení, zda určitá činnost představuje ekonomickou činnost ve smyslu čl. 9 odst. 1 druhého pododstavce směrnice o DPH, z judikatury Soudního dvora vyplývá, že počet a objem prodejů nemůže představovat rozlišovací kritérium mezi činnostmi subjektu jednajícího soukromě, které nespadají do působnosti této směrnice, a činnostmi subjektu, jehož plnění představují ekonomickou činnost (rozsudky ze dne 15. září 2011, Šaby a další, C-180/10 a C-181/10, EU:C:2011:589, bod 37, jakož i ze dne 17. října 2019, Paulo Nascimento Consulting, C-692/17, EU:C:2019:867, bod 25).

31 Co se týče prodeje stavebního pozemku, Soudní dvůr již upřesnil, že skutečnost, že dotyčná osoba podnikne aktivní kroky k obchodnímu prodeji nemovitostí a využívá přitom prostředky podobné prostředkům používaným výrobcem, obchodníkem nebo osobou poskytující služby, představuje relevantní kritérium pro posouzení. Tyto činnosti totiž obvykle nespadají do rámce správy osobního majetku, takže plnění z něj plynoucí nelze považovat za pouhý výkon vlastnického práva (v tomto smyslu viz rozsudek 9. července 2015, Trgovina Prizma, C-331/14, EU:C:2015:456, bod 24 a citovaná judikatura). Takové kroky spadají spíše do rámce činnosti vykonávané za účelem získávání pravidelného příjmu z nich, a lze ji tedy kvalifikovat jako ekonomickou.

32 Právě ve světle těchto skutečností je třeba určit, zda právní úkon, jímž větitel, který poskytl zápisový zástavní právo k nemovitostem a který je vydražil v rámci exekučního řízení, prodá tyto nemovitosti po uplynutí určité lhůty, představuje ekonomickou činnost ve smyslu čl. 9 odst. 1 druhého pododstavce směrnice o DPH, nebo zda spadá pouze pod výkon vlastnického práva jeho nositelem.

33 V projednávané věci z údajů poskytnutých předkládajícím soudem vyplývá, že žalovaný v

převodním řízení poskytl v průběhu roku 2009 též fyzické osobě několik zápisek zajištěných zástavními právy k nemovitostem a že vzhledem k tomu, že tyto zápisky nebyly vráceny, získal větitel též z těchto nemovitostí příklopem v dražbě, k níž došlo v průběhu tohoto roku 2009. Větitel pak tyto tři nemovitosti v letech 2010 až 2012 prodal.

34 Z informací, které má Soudní dvůr k dispozici, rovněž vyplývá, že zaprvé dotčené právní úkony uskutečnil žalovaný v převodním řízení za účelem znovudoplnění svého majetku a vymožení svých pohledávek v důsledku toho, že mu nebyly vráceny zápisky, které poskytl. Zadruhé nepodnikl žalovaný v převodním řízení aktivní kroky k obchodnímu prodeji nemovitostí a nevyužil přitom prostědky podobné prostědkům používaným výrobcem, obchodníkem nebo osobou poskytující služby ve smyslu čl. 9 odst. 1 druhého pododstavce směrnice o DPH, vzhledem k tomu, že jeho cílem bylo vymožení jeho pohledávek a znovudoplnění majetku.

35 S výhradou ověření ze strany předkládajícího soudu přitom tyto okolnosti nasvědčují tomu, že prodeje nemovitostí dotčených ve věci v převodním řízení ve skutečnosti spadaly pod pouhý výkon vlastnického práva, jakož i řádnou správu soukromého majetku, takže nepředstavují výkon ekonomické činnosti.

36 Stejně tak žádná z dalších skutečností sdělených předkládajícím soudem není s to prokázat ekonomickou povahu činnosti vykonávané žalovaným v převodním řízení ve smyslu čl. 9 odst. 1 směrnice o DPH.

37 Nelze tedy souhlasit se stanoviskem rumunské vlády, podle kterého okolnost, že se žalovaný v převodním řízení sám účastnil dražby a nabyl v rámci tohoto postupu nemovitosti, které byly zatížené zástavními právy, aniž vykal na vymožení zápisů částek prostědnictvím exekuce záruk svého dlužníka, potvrzuje, že došlo k využívání hmotného majetku za účelem získávání pravidelného příjmu z něj, takže žalovaný v převodním řízení by měl být kvalifikován jako osoba povinná k DPH.

38 Tato poslední uvedená okolnost totiž spíše prokazuje, že prodeje nemovitostí dotčených ve věci v převodním řízení spadaly, s ohledem na zvláštnosti těchto transakcí, jak jsou popsány v předchozích bodech tohoto rozsudku, do rámce správy osobního majetku žalovaného v převodním řízení.

39 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že právní úkony uskutečněné žalovaným spadají do správy soukromého majetku, jelikož z informací, které má k dispozici Soudní dvůr a které musí ověřit předkládající soud, vyplývá zaprvé, že cílem dotčeného bylo vymožení svých pohledávek a znovudoplnění majetku, a zadruhé, že neučinil aktivní kroky k obchodnímu prodeji nemovitostí. Z toho vyplývá, že dotčeného nelze považovat za osobu povinnou k DPH ve smyslu čl. 9 odst. 1 prvního pododstavce směrnice o DPH z důvodu prodeje nemovitostí dotčených v převodním řízení, takže tyto transakce neměly podléhat uvedené dani.

40 Pro všechny případy je třeba upřesnit, že spor v převodním řízení, jak jej popisuje předkládající soud, jakož i jeho předběžné otázky se netýkají prodeje nemovitostí, o nichž se má za to, že přímo navazují na ekonomickou činnost spočívající v poskytování úveru, kterou by vykonával LN.

41 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na položené otázky odpovědět tak, že čl. 2 odst. 1 písm. a) a čl. 9 odst. 1 směrnice o DPH musí být vykládány v tom smyslu, že transakce, jejímž prostědnictvím získá určitá osoba v dražbě nemovitost zabavenou v exekutivním řízení zahájeném za účelem vymožení dříve poskytnuté zápisů a následně tuto nemovitost prodá, nepředstavuje sama o sobě ekonomickou činnost, pokud tato transakce spadá pod pouhý výkon vlastnického práva, jakož i řádnou správu soukromého majetku, takže tuto osobu nelze na

základ? uvedené transakce považovat za osobu povinnou k dani.

K náklad?m ?ízení

42 Vzhledem k tomu, že ?ízení má, pokud jde o ú?astníky p?vodního ?ízení, povahu inciden?ního ?ízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu p?ed p?edkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech ?ízení p?íslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé p?edložením jiných vyjád?ení Soudnímu dvoru než vyjád?ení uvedených ú?astník? ?ízení se nenahrazují.

Z t?chto d?vod? Soudní dv?r (šestý senát) rozhodl takto:

?lánek 2 odst. 1 písm. a) a ?l. 9 odst. 1 sm?rnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o spole?ném systému dan? z p?ídané hodnoty musí být vykládány v tom smyslu, že transakce, jejímž prost?ednictvím získá ur?itá osoba v dražb? nemovitost zabavenou v exeku?ním ?ízení zahájeném za ú?elem vymožení d?íve poskytnuté záp?j?ky a následn? tuto nemovitost prodá, nep?edstavuje sama o sob? ekonomickou ?innost, pokud tato transakce spadá pod pouhý výkon vlastnického práva, jakož i ?ádnou správu soukromého majetku, takže tuto osobu nelze na základ? uvedené transakce považovat za osobu povinnou k dani.

Podpisy.

*– Jednací jazyk: rumunština.